

Omsorg for, at Ministeren i Tide er bleven underrettet derom. Over for denne Kendsgerning er det ganske klart, at Ministeren for offentlige Arbejder maatte træde op, røre paa sig og træffe Foranstaltninger, men ganske vist Foranstaltninger, der sikkert burde have været af ganske anden Natur end de, Ministeren har fundet Anledning til at træffe. Jeg skal dernæst gøre opmærksom paa, at Kommissionen paa et tidligt Tidspunkt i denne Samling fik en Opfordring, der gik ud paa, at man ønskede, Kommissionen skulde afgive sin Betænkning angaaende Takstspørgsmaalet snarest muligt, da den ærede Minister var bestemt paa allerede i denne Samling at forelægge Forslag om dette Spørgsmaal. Dette Spørgsmaal, hvorvidt Kommissionen nu skulde afgive Betænkning paa et saa tidligt Tidspunkt eller ikke, blev saa behandlet i Kommissionen, og alle Kommissionens Medlemmer vare enige om, at det Svar, man burde give Ministeren, skulde være, at man ikke saadan kunde afgive Betænkning over et enkelt Afsnit af de mange Spørgsmaal, Kommissionen havde under Overvejelse, og som den skulde stille Forslag om; det kunde man ikke, det hele burde følges ad. Paa dette tidlige Tidspunkt vare alle Kommissionens Medlemmer enige. Siden hen blev Forholdet et andet, Skattelovene bleve behandlede i Landstinget, og der blev politisk Skel mellem de to Fraktioner i Landstingets Højre. „De ni“ udskilte sig, og det øvrige Højre, det saakaldte ministerielle Parti, blev naturligt, hvor det havde været tidligere. Men denne Strid i Landstinget gav Anledning til, at der gik Politik i Kommissionens Arbejde. Fra det Øjeblik af ønskede Medlemmerne af det ministerielle Højre, at der skulde afgives Separatbetænkning over Spørgsmaalet om Jernbanetaksterne, og at dette maatte ske snarest muligt, saa at man imødekom den ærede Ministers Ønske i saa Henseende. Jeg skal tilføje, at den ærede Minister havde en Samtale med Kommissionens Formand, Hr. Konferensraad Hansen, og den ærede Minister havde ved denne Lejlighed meget bestemt og i meget stærke Ord — saaledes kunde vi i alt Fald forstaa det — krævet, at Kommissionen skulde afgive sin Betænkning. Den ærede Minister havde, efter hvad der blev refereret os, brugt et Sprog, som ikke kunde andet end sætte ondt Blod i Kommissionen og ikke kunde andet end saare og krænke. Dette Spørgsmaal forhandlede saa gentagne Gange i Kommissionen, men omsider vare vi 8 Medlemmer, der bleve enige om

at erklære, at vi under ingen Omstændighed gik med til at afgive Betænkning over dette Spørgsmaal for sig, og den Gang det var blevet bekendt, at 8 af Kommissionens 18 Medlemmer stillede sig saaledes, frafaldt ogsaa Medlemmerne af det ministerielle Højre Fordringen om en Separatbetænkning. Men jeg skal tilføje, at naar vi — jeg var blandt disse otte — stillede os paa den Maade, gjorde vi det ud fra rent saglige Hensyn. Vi mente ikke, vi kunde være tjent med, at der blev fremlagt et Forslag for Rigsdagen i denne Samling paa Grundlag af Betænkningen, et Forslag, der gik ud paa — i en vis Forstand kan man kalde det saaledes — at paalægge Samfundets Borgere en ny Skat. Vi maatte kræve, idet vi gik med til en Forhøjelse af Taksterne, at vi da samtidig kunde fremlægge for Offentligheden, hvad vi havde naaet i Kommissionen ved Indrømmelser fra vore politiske Modstanderes Side, og altsaa vise, kan jeg gerne sige, hvad vi havde faaet i Godtgørelse for at gaa med til de højere Takster.

Se, det var vor Betragtning af dette Spørgsmaal.

Jeg skal for øvrigt bemærke, at naar den ærede Minister klager over, at Kommissionen har arbejdet saa overordentlig langsomt, saa skyldes det navnlig den Omstændighed, at der gik Politik i Kommissionens Arbejde i Slutningen af November. Det var Modsætningen mellem det ministerielle Højre i Kommissionen paa den ene Side og „de ni“s Medlemmer i Kommissionen paa den anden Side. — Af disse sidste var der kun to, og deriblandt vor ærede Formand. Der var stadig Brydninger mellem disse to Lejre, og det syntes os andre, at den Kritik, der fremsattes fra de ministerielle Medlemmers Side, nærmest havde til Hensigt at fortrædige vor Formand og forsinke og ødelægge Arbejdet i Kommissionen. Under alle Omstændigheder er det det Indtryk, jeg har faaet, og jeg ved, andre med mig. Man kunde gaa saa vidt fra den Side, at man endog saa truede os med, at dersom vi ikke afgav Separatbetænkning om Takstloven til Ministeriet, vilde Følgen simpelthen blive den, at naar den 1ste April kom, stod Ministeren fuldstændig frit og kunde skalte og valte med Taksterne, ganske som han vilde. Der blev sagt, at dersom vi ikke vilde gaa med til at afgive Betænkning, blev det Resultatet, og om vi ønskede det. Vi kunde jo være rolige i saa Henseende, men i alt Fald, slikt kom frem.